

Indonesië 2011-2012
deel 18 (slot)

We pakken de scooter naar Kuta. Ik wil nog dolgraag het strand terugzien. Ik loop naar de vloedlijn en laat het heerlijke zeewater aan mijn voeten kabbelen.

Eigenlijk kan ik er geen genoeg van krijgen en blijf lang naar de zee kijken.

Op Kuta beach zijn weer vrouwen druk aan de gang om de haren te vlechten en allerlei dingetjes aan mij te verkopen. Ik sla daar geen acht op.

Wel ga ik de bekende straatjes in van Kuta waar ik een bloesje koop. Moe van het geloop door Poppies Lane, wacht ik op een stoepje totdat Peter zijn scooter vindt tussen de vele scooters die daar zijn geparkeerd. Eindelijk zie ik hem verschijnen.

Op de terugweg zien we verschillende durian verkoopsters staan. Ik proef wat, maar het smaakt niet zoals ik dat gewend ben. Ik pak de volgende, met hetzelfde resultaat. Misschien te jong geplukt? Ik zie een vrouwtje dat met een scooter aankomt en verschillende kleine durians koopt. Zij heeft er verstand van en met een zak vol en kleine kinderen op de scooter rijdt ze weg.

We sms-en Gedé dat we diezelfde avond naar Jimbaran Beach willen gaan. Er staat nog steeds

een flinke wind, maar in ieder geval is het droog en niet koud. Ik wil nog eenmaal de zonsondergang zien.

Onderweg horen we een flinke knal. Een hijskraan op een bouwterrein is door de wind omgevallen. Hoe een en ander is afgelopen, weet ik niet, want we rijden gewoon door. Geen ramptoerisme!

Als gewoonlijk kiezen we, nadat we een tafel dicht bij de vloedlijn van de zee toegewezen krijgen, wat vis, grote garnalen en mosselen.

Ik loop in die tussentijd in het water. Hoe wild gaan de golven. Het water voelt warm aan mijn voeten.

In overleg met het dienstertje gaan we toch maar binnen zitten. Het is geen doen om alle gerechten op de tafel te houden door de straffe wind.

Door het beduimelde raam kijk ik verlangend naar buiten. Naast ons zit een Australiër die voor zijn kleinzoon een staaf met lichtjes heeft gekocht. Een ibu buiten komt elke keer terug om een

nieuwe voorraad te halen. Ik heb de prijs al gehoord die de Australiër heeft betaald voor die ene staaf, maar ik heb drie kleinkinderen. Met ibu maak ik een praatje en krijg haar zover dat ik er drie voor de prijs van één mag betalen. Ik mag natuurlijk het bedrag niet verklappen. Aan de Australiër zeg ik dat ik

hetzelfde moet neertellen, per stuk welteverstaan. Het dienstertje dat toch wel

nieuwsgierig is hoeveel ik betaald heb, legt haar vinger op de mond. Met haar maak ik ook wat geintjes tussen de bedrijven door wanneer ze weer een gerecht op tafel zet. 'Ja,' klaagt ze, 'ik heb een vriend maar die kijkt steeds naar andere vrouwen.' Ik adviseer haar die vriend niet te laten merken dat ze hem boven iedere man prefereert en hem juist moet negeren. Je weet toch wel pura-pura en juist veel aandacht besteden aan andere jongens bij koempoelans.

Tegen zonsondergang is de Australiër

bereid een foto van ons beidjes op het strand te maken. Peter maakt later nog enkele foto's waarop ik dramatisch afscheid neem van Bali.

Dan vallen we opnieuw in de prijzen. Een gamelanorkest, opgesteld aan de ingang van het restaurant, begint te spelen. Eerst komt één danseres, daarna met z'n tweeën en uiteindelijk

alle drie. De wind is wat gaan liggen en het is nu aangenaam op het strand.

Ik laat het dienstertje de restanten vis inpakken voor Kucing die inmiddels al een nest kittens heeft. Ik haal zorgvuldig de graten weg.

Ach toch, dat schonkig magere lichaampje, ze smult.

De dagen daarop rommelen we wat aan. Het

regent opnieuw en Peter leent een paraplu om boodschappen te halen, hoofdzakelijk sloffen Marlboro.

In die tussentijd pak ik opnieuw de koffers in en zet de kleren klaar die we

aan zullen trekken voor ons vertrek naar Nederland.

Met de nachtportier heb ik afgesproken dat ik wat kleren voor hem achter laat.

Peter geeft last minute nog zijn Adidas slippers weg en zelfs zijn lievelingsshort.

Aan wat schoonmakers geef ik alvast wat T-shirts.

Peter brengt ook de scooter weg. De eigenaar zit aan de overkant te schuilen onder een paraplu. Er wordt geen afrekening gevraagd, want eigenlijk is het toch zo dat je die ook met een volle tank terugbrengt?

Tussen de middag gaan we eten bij Kolega. Zoals altijd is het daar druk, maar ze nemen wat tijd voor de foto. Het is weer warm en zonnig.

Tegenover Kolega zie ik voor het eerst een kleine SPA met drie opgewekte meisjes. Ze wenken mij. Het bedrag is te geef. Nu ga ik maar niet eerst eten bij Kolega en laat mij heerlijk pijt. Of ze ook mij mogen manicuren en mijn tenen lakken? Ja, waarom eigenlijk niet? Een voetbadje wordt gebracht en ik zit heerlijk relaxed. Voor mijn handen kom ik een andere keer, zeg ik, want ik ga nu eten. Peter heeft in die tussentijd al getandak van de trek. Voor mijn vingernagels kom ik morgen en ook om mij weer te laten pijt.

Ik vind het heel jammer dat ik deze kleine salon nu pas heb ontdekt.

In de avond gaan we naar Bonita met de taxi (500 m). Het regent weer flink en kunnen niet in de tuin eten. Op de terugweg kunnen we lopen, want de regen

is opgehouden.

Beloofd is beloofd bij mij en ik ga weer naar Spa de volgende dag. Peter brengt het wasgoed weg en tegelijkertijd haalt hij mijn duster op en koopt extra kattenvoer voor Kucing.

De laatste dag in Bali Ayu hebben wij eigenlijk geen recht meer op een ontbijt. Lief als de directie is mogen we toch aanschuiven.

Ook de bungalow mogen wij gebruiken totdat we vertrekken.

Gede brengt ons weg naar het vliegveld en moet flink omrijden wegens de verbouwing. Hij kan ons niet dichterbij de terminal brengen. Het doet me ook wat om afscheid van hem te nemen.

Epiloog

Het is een reis van onverwachte ontmoetingen van bekende luitjes en afscheid nemen van personen die ik heb leren kennen.

Bijzonder zijn de feestdagen zoals de Kerstdagen en Oud- en Nieuwjaar, de vele verhuizingen. Spanning en ontspanning hebben elkaar afgewisseld en nog lang zal ik de warmte van mijn Moederland in mij blijven voelen.

Mila Boom-Schenkhuisen.